

Ministeren slet ikke vil svare paa, og der er følgende ikke andet for os at gøre end ganske simpelt at lade være med at bevilge Pengene. Paa lignende Maade forholder det sig med de andre Konsulatposter. Den ærede Minister har søgt at godtgøre, at det er meget ønskeligt at faa lønnede Konsulere paa disse to Pladser, Rotterdam og Hamborg. Jeg skal dertil sige, at heller ikke jeg er imod, at disse Poster besættes med lønnede Mænd, forudsat at man dertil kan finde virkelig kvalificerede Folk. Jeg vilde derimod anse det for meget uheldigt, om man paa saadanne Pladser ansatte den første den bedste eller blot en eller anden, der kommer og melder sig som Ansøger, for saa at have en saadan Mand siddende der paa Livstid, selv om han viser sig nok saa daarlig. Det er herfra, at Finansudvalget gaar ud, ved at indstille at lade disse to Spørgsmaal henstaa til Afgørelse til næste Aar. Jeg kan sige, at for Finansudvalget saa lidt som for mig personligt er der noget Ønske om at blande os ind i Spørgsmaalet om, hvilke Personer der skal sættes paa disse Konsulatpladser, skønt det maaske vilde være rigtigt, om det var Tilfældet. Det vilde maaske være særdeles ønskeligt, om Finansudvalget netop blandede sig i den Sag. Det er paa ingen Maade, som det ærede Medlem for Odense Amts Iste Valgkreds siger, noget usædvanligt, at der spørges først om Manden. Tværtimod. Ved mangfoldige Embeder, som oprettes, er Gangen netop den, at man har Manden, og at kun, fordi man har Manden, opretter man Posten. Man vilde meget ofte ikke oprette dette eller hint Embede, hvis man ikke havde den kvalificerede Mand at besætte det med. Dette er noget ganske almindeligt og ikke paa nogen mulig Maade noget nyt eller overraskende. Men jeg gentager, jeg har slet ikke udtalt noget saadant Forlangende. Men jeg ønsker, at der maa have nogenlunde Sikkerhed for, at der virkelig haves kvalificerede Folk til disse Pladser i større eller mindre Antal, blandt hvilke Ministeren saa kan vælge den, han ønsker. Naar den ærede Minister søger ligesom at appellere til Grosserersocietetets Komite og gentagne Gange bragte denne paa Omtale og hentydede til, at han støtter sig til dens Udtalelser, vil det dog maaske være paa sin Plads at oplyse, at den ærede Minister ingen Sinde hos Grosserersocietetets Komite har forespurgt om dens Mening med Hensyn til Besættelsen af lønnede Konsulatposter. Den ærede Minister har selv i Sommer haft en saadan Plads til Be-

sættelse og har ikke spurgt Komiteen om dennes Mening om Ansøgenes Kvalifikationer, og ingen af hans For-gængere have i noget Tilfælde af samme Art spurgt Komiteen om dens Mening. De have alle handlet ganske paa egen Haand. Det har været Skik fra gammel Tid, at ved Besættelsen af Posterne som Valgkonsulere har Udenrigsministeriet forespurgt Grosserersocietetets Komite, men det har ogsaa ved mangfoldige Lejligheder været Genstand for Klager fra Komiteens Side, at den, som Komiteen ansaa for mest egnet, meget ofte er bleven skudt til Side af Udenrigsministeren, og at en ganske anden har faaet Posten. I alle Tilfælde er det sikkert, at med Hensyn til de lønnede Konsulatposter staar Ministeriet helt og holdent paa eget Ansvar og har aldrig søgt at faa noget Votum fra Grosserersocietetets Komite at holde sig til.

Der er blevet talt om den Ret, som Administrationen skulde have med Hensyn til Meddelelse af Koncessioner. Ja, det er noget, som hverken den ærede Minister eller det ærede Medlem for Odense behøver at indprente os, at som Forholdene ere for Øjeblikket, kunne mange Koncessioner meddeles af Administrationen paa egen Haand. Det er der ingen, der bestrider. Det, der er Tale om, er netop, i hvilket Omfang det er ønskeligt at opretholde den Ret, som Administrationen har ifølge Grundloven til at meddele Bevillinger og Undtagelser fra Lovene i Overensstemmelse med de Regler, der vare gældende før 1849. Ved mangfoldige Lejligheder har man fundet det rigtigt at begrænse denne Myndighed. Hvad der er Tale om, er ikke, hvorvidt denne eller hin Koncession er lovlig udstedt, men Spørgsmaalet er, om den Myndighed, der ligger i Administrationens Haand, bliver benyttet saaledes, som den i Statens Interesse bør benyttes. Det er det, vi betvivle, er Tilfældet altid, og derfor rejser sig det Spørgsmaal, om det ikke baade for Statens og for Administrationens egen Skyld er rigtigt, at der bør gaas til Rigsdagen, naar vigtige Spørgsmaal komme til Afgørelse. Det kunde dog tænkes, at Administrationen, hvor udmærkede Mænd der end sidde paa Taburetterne — og jeg erkender, at i den Retning lader Ministeriet intet tilbage at ønske — maaske ved Rigsdagens Hjælp kunde undgaa de Fejl, som det viser sig, at den falder i, naar den er overladt til sig selv. Det har vist sig af de Eksempler, jeg har fremdraget, at meget alvorlige Konsekvenser for Statskassen kunne frem-